

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 31,42 + 1,58 (HST) = 33 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Telefon: 416/530-4222
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	JTime Committed Á dé lai convenu	
Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com			

No. 5.

(574.)

Vol. 27.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

satellite

1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Toronto „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravy.ca

Thursday,

May 11,

2017

Filmy, filmy, filmy...

V kalendáři jsou zachycené významné dny: Den matek, Den otců, Mezinárodní den žen, Mezinárodní den dětí, Den boje proti rakovině, skoro každý den je něco nebo aspoň někdo má svátek. Těžko však najdeme Den filmu nebo dokonce Měsíc filmu. Snad proto, že nás film provází celý rok. Málokdy se však toho objeví tolik najednou jako tomu bylo letos na přelomu dubna a května. Letos to byly tři filmové festivaly. Každým rokem jsme pravidelně informovali o festivalu českého a slovenského filmu v Plzni *Finále*. Jak připomněl Jan Hřebejk při návštěvě Toronta, že kinematografie stále více a stále častěji funguje v koprodukcí. Čeští herci hrají v slovenských filmech a slovenští herci v českých. To jsme mohli vidět i na festivalu *Czech that Film*, kde byl *Satellite 1-416* mediálním partnerem.

Jako první film byl na tomto festivalu uveden snímek *Lída Baarová (The Devil’s Mistress)*. Zde se diváci rozdělili do dvou skupin. Když jsem hovořil o tomto filmu s Veronikou Ambrosovou z Torontské univerzity, měli jsme oba zcela opačný názor. Veronika tvrdila, že film byl špatný, zkreslující historii a že ve filmu mělo být srovnání třeba s Ljubou Hermanovou. Ljuba Hermanová, ale také Adina Mandlová ve filmu vystupují, ale pouze ve vedlejších rolích.

Období války znám z vyprávění svých rodičů. Ljubu Hermanovou jsem viděl kdysi v *Divadle Na Zábřadli*. V době války nesměla vystupovat kvůli židovskému původu svého otce. Vím, že když jsem sázel v osmdesátých letech *Nový domov* v nakladatelství 68 Publishers u Škvoreckých, že tam Adina Mandlová občas chodila, ale nepamatuji se, že bych ji někdy osobně potkal. Vadilo ji, že Jaroslav Seifert se o ní vyjádřil dosti nelichotivě ve svých vzpomínkách *Všecky krásy světa*, které zde vyšly podobně jako paměti Adiny Mandlové *Dneska už se tomu jenom směju..*

Film *Lída Baarová* nedostal ani dobrou kritiku v českých médiích ani od filmových diváků na ČSFD.cz. V čem je prohřešek režiséra Filipa Renče, že ho někteří diváci a kritici takto smetli? Na rozdíl od Veroniky Ambrosové si nemyslím, že by byl nedostatek filmů o kladných hrdinech z doby *Protektorátu*. V minulosti jsme jich měli přehršel, ale Renčův film je o subjektivním pohledu člověka, který si nikdy nepřipustí vinu. Pro hrdinku není nic špatného začít chodit s Gustavem Frölichem, přestože ten má židovskou manželku a brát takové manželství za neplatné. Nevidí nic špatného v tom, když děti před jejím milencem - ministrem propagandy Goebbelsem na ulici hajlují. Není nic špatného dát si s Ádou Hitlerem odpolední čaj. Kariéra je na prvním místě. Lída Baarová však odmítne vzdát se československého občanství, jezdit v německém autě. Zřejmě zde byla hranice, za kterou nechtěla jít. I v tom je Filip Renč spravedlivý. Podle Baarové ji německý ministr propagandy fascinoval svým intelektem. Tomu se dá těžko věřit jako pravdivé zpovědi. Ať probírám všechny politiky minulého režimu nenašel jsem jediného, který by mne fascinoval svou moudrostí, či prozíratelností. Pokud zde někdo takový byl, tak ve straně nevydržel dlouho. Jak řekl jeden můj známý o politikovi, který vstoupil v roce 1987 do KSČ, že ho tato skutečnost nediskvalifikuje ani tak morálně, jako intelektuálně. Totéž si myslím o politicích, kteří fungovali v NSDAP. I když třeba s odstupem času jsou někteří diktátoři jako Napoleon hodnoceni jako vizionáři.

Lída Baarová však nevypadá jako někdo, kdo by měl sníženou inteligenci. Zvládla poměrně obtížnou cestu na německé stříbrné plátno. Měl o ní zájem Hollywood. Byla skvělou herečkou, ale ani v této situaci jí to nezabavuje morální zodpovědnosti. Nevadí jí, co její mileneček dělá. Teprve, když se její vztah s Goebbelsem na přímý zásah Hitlera

Czech That Film: Učitelka Foto čtv

zhroutit, přechá do Protektorátu. Sama tvrdí, že to bylo v důsledku Křišťálové noci. Ta se udála v noci z 9. na 10. listopadu 1938. To znamená měsíc po Mnichovu. Nechám stranou trochu humornou scénu, kdy jí její obdivovatel Joseph Fischer (Jiří Mádľ) převezme přes hranice a ona mu cudně umožní dotknout se jejích řader. V době Protektorátu pokračovala její herecká kariéra. Zřejmě však v herecké komunitě nebyla populární.

Lídu Baarovou hraje slovenská herečka Táňa Pauhofová a dlouho jsme se dohadovali, jestli hovoří tak dobře německy nebo jestli se jedná o dabing. Těžko říci, jestli je zločinem, že se někdo zamiluje do válečného zločince, jak se ptá ve filmu herečka před svou smrtí v rozhovoru s mladou studentkou žurnalistiky. Skutečností je, že některým lidem život v totalitním systému nevadí a jiným ano. Kolik z našich lidí opustilo komunistické Československo a zvolilo si třeba totalitní systém v JAR nebo ve Španělsku. Pokud bychom chtěli podrobně rozebírat film, můžeme se přít o detailech, propuštění Baarové z Pankrácké věznice nebylo tak dramatické, jak je to ukázáno ve filmu. Nebyla pod šibenicí. Pokud vidím historické fotografie je na nich hákový kříž většinou postavený šikmo. Její sestra Zorka Janů se již před tím několikrát pokusila o sebevraždu, což ve filmu není, ale režisér se držel pokud možno historických fakt a rozhodně nesouhlasím s tím, že by falšoval historii, jak tvrdí Veronika Ambrosová.

Zřejmě vyvrcholením festivalu *Czech that Film* byl Hřebejkův film *Učitelka*. Příběh podle skutečné události. Autoři pouze zaměnili některé postavy dětí a přesunuli příběh na Slovensko. Zuzana Mauréry v hlavní roli je naprosto přesvědčivá. Byla také oceněna za nejlepší herecký výkon na 51. Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. Jejím protihráčem je Csongor Kassai, maďarský herec slovenského původu. Mohli jsme ho vidět v jiném Hřebejkově filmu *Musíme si pomáhat*. Film vznikl v slovensko-české koprodukci a spolupracovali na něm Slovenská a Česká televize a Slovenský rozhlas. Jana Hřebejka jsem několikrát potkal na plzeňském festivalu *Finále* a také byl na Mezinárodním filmovém festivalu v Torontu v září 2004 uveden jeho film *Horem pádem*. Tehdy zde byl Jan Hřebejk na jeden den, kdy stačil navštívit Niagarské vodopády. Letos s Václavem Táborským byli manželé Hřebejkovi na torontské věži. Jelikož jsem letos poprvé po sedmnácti letech v Plzni nebyli (zpravodajství z Plzně připravil Aleš Macháček, který žije střídavě v Čechách a v Londýně), zeptali jsme se Jana Hřebejka, co soudí o plzeňském festivalu.

JH: Letos byla pro mne Plzeň výjimečná, zahajovali jsme zde předpremiérou našeho největšího projektu s Petrem Jarchovským *Zahradnictví*. V Plzni jsme měli zároveň promítání filmu *Učitelka*, který byl i zde v Torontu. Festival mám rád také proto, že jsme tam třikrát vyhráli.

ABE: Narodil jste se v červnu 1967, ve stejném měsíci, kdy jsem já dělal maturitu. Během naší maturity to vypadalo jako ve vašem filmu... Do roku 1989, kdy vám bylo dvaadvacet let a člověk je nejvnímavější k tomu, co se kolem něho děje, jste žil v době *normalizace*. Tohle zanechá na člověka dojem...

Pokračování na str. 6

Czech That Film: Lída Baarová Foto: eurozpravy

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE

P.O. Box 176, Toronto „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca
www.spravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 31,42 + \$ 1,58 (GST) = \$ 33,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 50 .
v ČR 800 Kč, na Slovensku 30 eur.
PDF elektronicky \$ 20 - (dobrovolné)
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Tomáš Kaňa. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda, a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 10:45.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 14.4. (Veľký pátek), 7.5., 4.6. a 2.7. Vždy ve 13 hodin.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Rowan Simmons, e-mail newdawnmoravian@bellnet.ca; www.newdawnmoravianchurch.org

Kat. bohoslužby mimo Toronto

Burlington: St. John Baptist, 2016 Blairholme Ave., Burlington, ON. - Bohoslužby každou druhou neděli v měsíci v 15:00 hodin.

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 20. května v 11 hod.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. 20. května v 17 hod.

Kat. bohoslužby mimo Ontario

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 21. května v 11 hodin.

JK PRODUCTIONS & LADD PRESENTS:
Pavol Hammel
FRIDAY JUNE 2. - 7.30 P.M.
DOORS OPEN AT 5.00 P.M.
The Golden Phaasant
733 Lakeshore Rd. E.
Mississauga.
Tickets \$35.00
Info & Tickets:
Patrik: 905-781-9374
Janko: 905-812-5503
www.vstupenky.ca
BAR & MENU
AVAILABLE FOR PURCHASE
FOOD DEPOSIT
Brandl

Česká televize
Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování ve středu v 7:00 hodin
na stanici OMNI 1
(V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: novavize.ca@gmail.com
Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Informační a imigrační středisko ČSSK

Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejnujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor. Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje. Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Naše internetové
stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků
v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.5.satellite1-416.com

www.5.zpravy.ca

www.5.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajské komunitě v Kanadě
kalendar.satellite1-416.com
kalendar.zpravy.ca
kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních
Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

NHL

Zpravodajství z NHL
nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme
v roce 2017

5 - 11. 5. 2017

6 - 8. 6. 2017

7 - 20. 7. 2017

8 - 7. 9. 2017

9 - 5. 10. 2017

10 - 2. 11. 2017

11 - 7. 12. 2017

... a v roce 2018

1 - 11. 1. 2018

2 - 8. 2. 2018

3 - 8. 3. 2018

4 - 5. 4. 2018

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,54 CDN
1 CND \$	18,06 Kč
1 EURO	1,49 CDN \$
1 CND \$	0,67 EURO
1 US \$	1,37 CDN \$
1 CND \$	0,73 US \$

Universal Currency Converter - 28. 4. 2017

1 CDN \$	18,21 Kč
1 EURO	26,98 Kč
1 US \$	24,82 Kč
ČSOB -	28. 4. 2017

Toto číslo jsme dali
do tiskárny

7. 5. 2017 v 13:00

Příští číslo vyjde:

8. 6. 2017

Uzávěrka: 28. 5. 2017

Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca
www.vstupenky.ca

14. 5. (ne) 10:30
Den matek
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.,

28. 5. (ne) 17:00
Emil Viklický a Jiří Labus
Nokturna na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.

1. 6. (čt) 19:00
Pavol Hamel v Kitcheneru
Edelweis Tavern

2. 6. (pá) 19:30
Pavol Hamel v The Golden Phaesant
733 Lakeshore Rd. E. -Mississauga
Info: Patrik 905/781-9374
Janko 905/812-5503

3. 6. (so) 17:00
Mimořádný koncert Emila Viklického
Restaurace Praha - Masaryktown
450 Scarborough Golf Club Rd.

3. 6. (so) 19:00
Pavol Hammel
Show, dinner & dance
Kostol sv. Cyrila a Metoda
5255 Thornwood Dr., Mississauga
905/812-5503

4. 6. (ne) 11:00
Česká národní pout'
ke kanadským mučedníkům
Midland, Ontario

11. 6. (ne) 11:00
Slovenský den Kanady
Slovenský kulturný spolok
Park Koliba
1720 Barbertown Rd., Mississauga
Info: D. Piccola: 905/828-9116
G. Volker: 416/763-0735
A. Zapletal: 416/762-7966

11. 6. (ne) 17:00
Nokturna na Masaryktownu
Brigita Tivadarová – soprano
Kathrine Slovak – piano,
André Pevny – piano
Pavol Frieder – housle
450 Scarborough Golf Club Rd.

17. 6. (so) 17:00
Svadba pod Tatrami
Literárno-hudobné pásmo
Klub Martina Rázusa
1424 Davenport Rd., Toronto

25. 6. (ne) 10:30
Dětská mše svatá
Následuje společný oběd
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.

19. 8. (so) 11:00
Slovenský jarmok
Slovenský kulturný spolok
Park Koliba
1720 Barbertown Rd., Mississauga
Info: D. Piccola: 905/828-9116
G. Volker: 416/763-0735
A. Zapletal: 416/762-7966

27. 8. (ne)
Piknik v přírodě pre deti
Klub Martina Rázusa

23. 9. (so)
Svatováclavské vinobraní
Farnost sv. Václava
496 Gladstone Ave. Toronto

30. 9. (so) 10:00
Deň otvorených dverí/Deň Bradla
Park Koliba
1720 Barbertown Rd., Mississauga
Info: D. Piccola: 905/828-9116
G. Volker: 416/763-0735
A. Zapletal: 416/762-7966

1. 10. (ne) 10:30
Svatováclavské posvícení
Farnost sv. Václava
496 Gladstone Ave. Toronto

14. 10. (so)
7. ročník Detskej rcitačnej súťaže Maroško
1424 Davenport Rd., Toronto

Nocturnes in the City presents:

EMIL VIKLICKÝ
Unique Jazz piano

JIRÍ LABUS
narrátor

Emil Viklický ranks among the most distinctive artists of Czech jazz. Inspired by classical music and Moravian folklore, each and every one of his compositions is unique. He plays classical pieces and standard jazz.
It is an interesting fact that Nobel Prize nominee Haruki Murakami chose Viklický's music to accompany his literary work.

TICKETS: \$25.00 at the door
Sunday May 28. at 5pm
Prague Restaurant, Masaryktown
Have duck dinner for only \$17.00
Call Marianka for food reservation 416.289.0283

www.vstupenky.ca
www.nocturnesinthecity.com

Pozor! Mimořádný koncert v sobotu 3. 6. 2017
na Masaryktownu v Restauaci Praha od 17 hod.

NOCTURNES IN THE CITY PRESENTS SPECIAL CONCERT:
Sunday, JUNE 11 5:00 PM
PRAGUE Restaurant
(450 Scarborough Golf Club Rd.)

Soprano
from Slovakia

Brigita Tivadarová
Kathrine Slovak piano
André Pevny piano
Pavol Frieder violin

G. BIZET, B. BRITTEN, A. DVOŘÁK, F. LEHAR, F. HÄNDEL, A. PIAZZOLLA & J. MASSENET

Dinner Special!
Tatar biftek (Steak tartare)
call for reservation
Marianka at 416.289.0283

www.vstupenky.ca
TICKETS: \$25.00 at the door

FARNOST SV. VÁCLAVA V TORONTU
Vás srdečně zve
"DĚTSKÁ" MŠE SVATÁ
na závěr školního roku spojená
s reportáží české křesťanské
televize TV NOE

NEDĚLE 25. ČERVNA 2017
kostel sv. Václava, 496 Gladstone Avenue
10.30 hod. "dětská" mše svatá, 11.45 hod. oběd
VSTUPNÉ jednotné \$10
(v ceně je porce domácí svíčkové, zákusek a káva)
VSTUPENKY - rezervace u otce Tomáše po nedělní
bohoslužbě, telefonicky 416-532-5272
nebo e-mail: t.kana@seznam.cz

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví
Czech Embassy
251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy
50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát
Czech General Consulate
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hodiny:
pondělí, úterý, čtvrtek a pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate
of the Czech Republic

Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
Suite 303 - 6707 Elbow Dr. SW.
Calgary, AB T2V 0E5
Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 259-4533
E-mail: calgary@honorary.mzv.cz

Montreal, Quebec
Honorary Consul:
JUDr. Hynek Žikovský
2020 University, Suite 1920.
Montreal, QC
Tel.: (514) 316-4383
E-mail: montreal@honorary.mzv.cz

Honorary consulates
of the Slovak Republic

Calgary, AB:
424 Varsity Estates Place NW
Calgary, AB T3B 3B9
Tel.: (587) 333-6831,
Fax: (206) 424-0205.
E-mail: richard@wolffi.com
Mr. Richard Wolffi, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

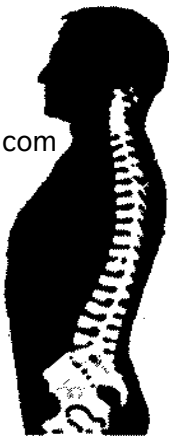
Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972,
Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca;
slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Michael Martincek, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

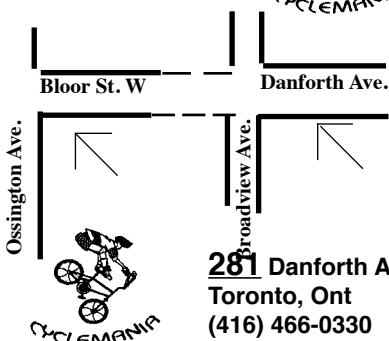
CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

**863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080**

**281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330**

Klub Martina Rázusa

1424 Davenport Rd., Toronto

Vás pozývá na podujatia v roku 2017

17.júna : Literárno-hudobné pásmo : „Svadba pod Tatrami“.

27.augusta : Piknik v prírode pre deti.

14.októbra : Siedmy ročník Detskej recitačnej súťaže : „Maroško“.

Viac informácií na telefónnom čísle : 416 658 9793

S finančnou podporou

Z Toronto

Nokturna s klavírom

Poslední dubnovou nedělí se uskutečnil poslední koncert letošních Nokturen u svatého Václava. Slávka Vernerová-Pěchočová rozdělila koncert do dvou částí. V první byly skladby českých autorů Janáčka, Smetany a Suka. Po přestávce se věnovala Robertu Schumannovi a jeho romantickým skladbám. Pro diváky byl překvapením přídavek od Jaroslava Ježka.

Slávka Vernerová-Pěchočová

Foto: Maria Gabánková

Nokturna se nyní přestěhuje na Masaryktown, kde v neděli 28. května vystoupí jazzový virtuos Emil Viklický. Viklický je autorem tří oper a během své kariéry vystupoval s takovými osobnostmi jako Karel Velebný, Luboš Andršt, Jiří Pavlica nebo Magdalena Kožená. V roce 2007 nahrál s Ivou Bittovou, s bubeníkem Laco Toppem a kontrabasistou Georgem Mrázem desku *Moravian Gems* a o rok později *Sinfonietta – The Janáček of Jazz*. Nokturna se ještě jednou mimořádně vrátí k vážné hudbě, ale proti tradici to nebude v kostele u svatého Václava, ale opět v restauraci Praha na Masaryktownu 11. června, kdy zde vystoupí slovenská sopranistka Brigita Tivadarová. Doprovodí ji na housle Pavol Frieder, na klavír André Pevny a Kathrine Slovak. Oba nedělní koncerty začínají v 17 hodin.

Další akce na Torontské univerzitě

Pod záštitou Centra pro evropské, ruské a euroasijské studium při Munkově škole na UofT se konala přednáška PhDr. Michala Mochťáka z brněnské Masarykovy univerzity. Název přednášky byl *Moderní autoritářské*

režimy 21. století. Stín nad střední Evropou. V přednášce zdůraznil, že zatímco v roce 1990 byla otázkou, jestli demokracie nebo nikoliv. Dnes se autoritářské režimy snaží získat legitimitu volbami a absolutní většinou v parlamente. Podnikání dnes parazituje na politice. Autoritářské režimy se pak snaží ovlivnit politiku v jiných zemích prostřednictvím internetu a ekonomicky, zároveň se snaží držet kontrolu uvnitř vlastního státu, neumožnit opozici přístup ke sdělovacím prostředkům jako v Rusku nebo dokonce i terorem. Jindy je to zákazem nebo zrušením nevládních institucí jako nezávislé univerzity George Sorose v Maďarsku vládní stranou Fidesz vedenou Viktorom Orbánem. Podobná situace je v Polsku, kde získala naprostou většinu Strana práva a spravedlnosti v obou komorách.

Valná hromada MMI

V neděli 23. dubna se konala Výroční schůze Masarykova ústavu. Kromě finanční zprávy se konaly i volby do vedení organizace. Prezidentem se stal opět František Ječmen. Novou členkou ředitelské rady je paní Jiřina Steinská.

Vystavuje Jurij Dojče

Pokud máte zájem o výstavu fotografií *American Dreams* známého slovenského

fotografa Jurije Dojče, můžete je vidět v galerii Darren na 346 Margueretta St. v Torontu.

abe

Prague Restaurant is NOW OPEN!

Prague Restaurant is the perfect spot for your wedding or celebration with its stunning view of the park.

We serve the best schnitzels with European beers on draft.

Come to "Czech" us out! Located in a beautiful park.

Schnitzel Sandwich, Crispy Haddock, Beef Goulash, and much more.

416-289-0283

**450 Scarborough Golf Club Rd.
Scarborough, Ont. M1G 1H1**

www.pragerestaurant.ca

f Prague Restaurant

PragueRestaurant

Hours:
Tuesday 5:00 to 9:00
Wednesday 5:00 to 10:00
Thursday to Saturday 12:00 to 10:00
Sunday 12:00 to 9:00

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN

(www.hostyn.org) existuje od roku 1954. Nachází se 80 km na S od Montrealu v lesích Lanaudierského pohorí. Kapacita tábora je 66 dětí. Tábor pro děti od 6 do 16 let bude mít opět jeden tří týdenní turnus, a to **od 2. do 22. července**. Cena je stejná jako vloni: 395 \$/1 týden, 765 \$/2 týdny a 960 \$/3 týdny. Daně se neplatí. Vystavujeme potvrzení pro daňové účely. Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10%. Poskytujeme slevy pro skupinové účasti. Pokud nám seženete nového účastníka, tak na požádání obdržíte odměnu 20 \$ za každý týden jeho účasti.

Výhody pro děti: kvalitní program, dobré jídlo, nádherná příroda. V táboře nabízíme: hry v přírodě a výlety k vodopádům a jinam, volejbal, fotbal a košíkovou. Velký úspěch mají noční hry za použití baterek. Ve dvou klubovnách se pořádají tance, provozují ruční práce, hraje ping-pong a jiné hry. Na velkém jezeře Lafond máme soukromou pláž kde v čisté vodě provozujeme plavání, kanoistiku, kajakaření a rybaření. Protože máme nadbytek našeho dříví, děláme časté táborové ohně. Do tábora přijímáme i děti, které nemluví ani česky či slovensky. Ať si děti přivedou svoje kamarády či kamarádky. **Hledáme vedoucí k dětem.** Přednost mají bývalí účastníci. Přihlášky na dětský tábor a jiné důležité informace jsou na internetu: www.hostyn.org.

KONTAKTY: Tábor povede již po patnácté **Manažer:** RNDr. Josef Maxant, MSc, Tel. 450-465-4844, Fax: 450-923-4159, camphostyn@gmail.com; **Asistent manažera:** František Kaštánek, MSc, člen Canadian Counselling and Psychotherapy Association (CCPA), Cel: 514-488-1310, skastanek@sympatico.ca; **Sekretářka:** Ing. Viera Šebénová, Tel. 514-385-5153, vseben@hotmail.com; **Oblast Toronto:** Jirka Řehák, Tel. 647-723-8871, gkaher@yahoo.com, **Oblast Kitchener-Waterloo:** Blanka Michale: Cel: [519-500-3316](tel:519-500-3316), kwcezechsandslovaks@yahoo.com; **Pro Česko a Slovensko:** Bc. Silvie Mezírková, smezirkova@seznam.cz. **Webmaster:** Ing. Vašek Kratochvíl, PhD, kratochvil@gmail.com. Fotografie a videa z „youtube“ můžete vidět v sekci Fotogalerie na www.hostyn.org. Těšíme se na klubovně dětí a vnučata!

Jednotka intenzivní lásky...

Nahoře zleva: Viktor Matejkovič; Radka Tamchynová při setkání se svým bývalým milencem Martinem Bonhardem; režisér a scénarista Antonín Procházka z Plzně; uprostřed: Radka Tamchynová sleduje cvičení jógy Lenky Novákové a Viktora Matejkoviče; Vlado Straka odolává Lence Kimlové a přísná kapitánka vojenské policie Yveta Marko, dole: Dáša Kálovská přichází z onoho světa; Zuzka Novotná myslí více na primáře Jana Šmída než na pacienta a již zcela proměněná Radka Tamchynová sní o svých miláčcích.

Když jsem viděl zkoušku Nového divadla hry Antonína Procházky *Jednotka intenzivní lásky* začátkem dubna v hale kostela svatého Pavla, uvědomil jsem si, jak je to těžká hra. Dialogy jsou přesné, v žádném bodě se nezkracuje, těžko si herci mohou nějak vypomáhat. Navíc chyběl autor a režisér Antonín Procházka, který hrál jednu ze dvou hlavních rolí. Nutno říci, že ho při zkouškách zastupoval Martin Bonhard, který se tak vlastně musel naučit dvě role – svou, kdy hrál Ondřeje první lásku Simony i roli režiséra Jiřího, kterou pak při představení v Mississauze převzal Antonín Procházka, člen Divadla J. K. Tyla v Plzni.

Podobně obtížnou úlohu měla Dáša Beláčíková, která herce připravovala pro představení a nemohla jít přesně podle svých představ. To, že se představení nakonec podařilo, svědčí nejen o skvělých výkonech herců Nového divadla, ale i o dobré spolupráci obou režisérů a všech, kteří se podíleli na výpravě, včetně zvukaře Ivo Mejzra, osvětlovače Karla Tamchyny a Dášy Kálovské, která nejen ve hře hrála, ale i připravila kostýmy. Nejen svůj, kdy již na onom světě, běhá se sluchátky, ale hlavně oblečení Simony, kterou hrála Radka Tamchynová. To bylo skutečně nadčasové. V takovém oblečení se to pak hraje. Radka se v roli komplikované stopařky skutečně vyřádila. Není divu, že řidič a režisér, který jede do Vídně režírovat *Naše furianty* (nikoliv, jak jsme minule chybně uvedli *Prodanou nevěstu*) havaruje a poničí při tom posvátný a nedotknutelný tankodrom české armády. Jako nymfomanka nebyla Radka Tamchynová v této hře jediná, i Zuzanka Novotná v roli sestry na resuscitačním oddělení se nenechávala zahanbit. Však také obě soutěžily o švarného lékaře, přímo primáře Jana Šmída. Nutno říci, že Radka a její zájem o psy zvítězil, ale Zuzanka neodešla s prázdnou. Trochu propletenec. A do toho ještě asketická, byť nevěrná manželka režiséra Lenka Nováková, která cvičí jogu pro uklidnění. Pouze mně u ní chyběl stoj na hlavě. Nové divadlo také poprvé uvedlo hru ve třech jazycích: v češtině, v slovenštině a maďarštině. Postaral se o to milenec paní režisérové Viktor Matejkovič. Nutno říci, že během jeho vystoupení mnozí diváci se rozpomenuli na chutné čabajky z *Prague Deli*, které již jsou dnes minulostí. K frustrovaným ženám lze zařadit i milenku režisérova syna Patrika Valentinu, kterou zpodobnila Lenka Kimlová, ale její šarm nestačil na Vlada Straku, který ji statečně odolával, tentokrát dokonce i několikrát promluvil, což se mu v minulém představení *Šest žen* nepodařilo. A tak se zdá, že jediná přišla zkrátka kapitánka Kadlecová, která rozluštila záhadu s autonehodou, kterou nezpůsobil Arnošt, milenec Renaty, manželky režiséra, ale lasička.

Nejednalo se tedy o klasickou detektivku, jak jsme si ještě o přestávce mohli myslet, ale o jakési objasnění přírodního úkazu, který měl za následek poškození vozu německé značky a vojenského prostoru s následným těžkým ublížením na zdraví u dvou osob. Rehabilitace však neprobíhala pouze na fyzické úrovni, ale hlavně ve vytváření nových mezilidských vztahů. Doufejme, že kvalitnějších, než těch předchozích a nezaujatý divák si přece jen váží spíš toho, co má, než by chtěl projít podobnou metamorfózou, kdy k očistění potřebuje proletět křovím, několika stěnami a nahlédnout na druhý břeh.

Aleš Březina

Filmy, filmy, filmy...

Pokračování ze str. 1

JH: Já a Petr Jarchovský se do této doby vracíme pravidelně. Když jsme spolu studovali na gymnáziu od roku 1981, tak mi Petr Jarchovský tuto historku již tehdy vyprávěl. My jsme sice celou událost situovali až do roku 1983, ale ve skutečnosti se to odehrálo koncem sedmdesátých let. Petr asi před osmi lety přišel s nápadem, že to napíše. Měli jsme pocit, že to je nadčasové. Celý projekt prošel určitou evolucí, nakonec jsme ho natočili na Slovensku. Minulost je pro tvůrce vždycky jakousi výzvou, protože v ní hledá paralely se současností. Kromě toho je výzvou i překonávání technických problémů. Lidé si pamatují jednotlivé budovy, ale ty už buď nejsou a nebo jsou opravené. Ve filmu lze také ukázat určitý oportunismus, kdy se většina mylí a nechává zblbnout a přesto cítí, že se něco děje špatně. Přišlo nám to, jako že je to model, který se stále opakuje. Víme, že nejsme proti tomu zcela imunní a proto se nestavíme moralisticky nad to, že někdo z pohodlnosti nebo strachu se chová tak, jak se chová...

ABE: Nebo z blbosti...

JH: Ta blbost je ještě nejvíc omluvitelná. Za tu lidi nemohou, zkrátka jim nebylo dáno. Horší je ta pohodlnost a ten strach. Někdy ten dotyčný ani neví, že to nebezpečí již pominulo. Koncem osmdesátých let již se třeba nikomu nic nedělo za odmítnutí členství v KSČ. Ono už celkem nic za to nehrázilo. Zrovna tak se dnes některé hrozby zveličují, ale lidi se mají na co vymluvit. Bavil nás ten příběh, bavila nás postava učitelky, bavila nás postava diktátora, který je vnitřně přesvědčen, že přináší lidem dobro.

ABE: To, že se jedná o něco nadčasového bylo vidět v závěru filmu, kdy z učitelky ruštiny se stala učitelka angličtiny, z učitelky občanské výchovy, učitelka etiky a náboženství...

JH: To už byl jen takový fór, který se v Čechách bere jako známá realita. Pravdou je, že to lidé vědí, ale jsou zde určité postupy, které se vracejí.

ABE: Co překvapilo v tomto filmu, že ředitelka a zástupkyně ředitele vlastně iniciovaly vzpouru proti učitelce, která terorizovala okolí. Většinou platilo, že čím vyšší postavení ve škole někdo měl, tím byl zkorumpovanější...

JH: V tom bych oponoval. Nám přišlo právě zajímavé, jak ten mechanismus normalizace najednou přestal vyhovovat nejen lidem dole, ale i těm, kteří nejsou zrovna nejstatečnější, ale nejsou to svině. Ten režim vlastně přestal vyhovovat všem. Přesto se ani ta ředitelka nedokáže zbavit učitelky, protože systém je zaběhnutý. Systém je špatný objektivně. Jestliže ze třídy jedné učitelky je úspěšných pouze patnáct procent žáků, pak je to skutečně špatná učitelka.

ABE: Které, ze svých filmů máte nejraději?

JH: Asi největší uznání nám přinesly *Pelišky* a *Musíme si pomáhat*. Dále mám rád filmy, kde jsme udělali nejméně chyb. To si myslím o filmech jako *Horem pádem* nebo o *Kawasakih*o *růži*. Rovněž mám rád nejnovější věci.

ABE: Již v *Peliškách*, ale i v dalších filmech se snažíte mapovat emigraci, zabýváte se tímto problémem, proč?

JH: Ze šesti sourozenců mého dědy, odešlo pět do Ameriky. Neměli jsme s nimi dlouho kontakt. Takže tato témata byla živá. U Jarchovských to bylo podobné. Nejbližší přátelé z rodiny odešli. Oni byli také ta šedá nekomunistická zóna. Každý autor se snaží držet toho, co zná.

ABE: Německý režisér Christian Schwochow tvrdí, že *západní* Němci vytunelovali *východoněmeckou* historii. Podle něj věci nebyly černé a bílé, ale šedivé s různým odstínem šedi... Máte stejný pocit z období, kdy jste dospíval v druhé polovině osmdesátých let?

JH: Šedivá je barva, která je dobrá v architektuře, ale ne v politice. Problém je, že se věci nemohou relativizovat. Jednou mi Pavel Landovský vytknul, že se takhle lidé tehdy nechovali. Ono jde o to, že si určití lidé myslí, že se chovají slušně, ale už se slušně nechovají. Někdo může mít někoho jako vzor, ale on se najednou začne chovat divně a pak je zapotřebí ukázat věci černobíle. Stále musí být určité měřítko. Pro mne a pro Jarchovského je důležité ukazovat postavy, které jsou blízké divákovi, protože se nechovají hrdinsky, které se zachovají správně spíše ze slušnosti než kvůli tomu, že by měly nějakou odvahu. To je ve filmech *Musíme si pomáhat*, ale i v *Učitelce* a tímto tématem se zabýváme i v nové trilogii, kterou jsme natočili nyní. Je to o slušných lidech, které ta doba úplně semele, ale trochu jiným způsobem.

ABE: Když jsme u německé kinematografie, jak vás ovlivnil režisér Reiner Werner Fassbinder?

JH: Je to režisér, který mne fascinoval. Je to vlastně levicový kritik západní společnosti, takže se jeho filmy u nás promítaly. Dnes je na jeho věci nutné se dívat bez ideologických brejlí. Je to někdo, jehož svědectví přesahuje tvůrce. Je zajímavé, že se s Fassbinderem potkal na nějaké recepci Jan Němec a Fassbinder se s ním odmítl bavit jako s nějakým *pravičákem*. Při tom Němec byl ve skutečnosti někým, kdo měl jen tu smůlu, že žil v jiné společnosti. Osobně Fassbindera neposuzuji, ale jako tvůrce je pro mne geniální. Člověk, který dokázal vystihnout problémy moderní společnosti.

ABE: A kdo je tím, kterého hodnotíte nejvíc ze světové kinematografie?

JH: Asi Woody Allen...

Během torontského festivalu jsme měli možnost během pěti dnů vidět šest filmů, o kterých jsme psali v minulém čísle. Filmař Luděk Bogner ocenil práci kamery ve filmu Jiřího Sádka *Polednice*. A na letošním filmovém festivalu Finále, získal Zlatého ledňáčka film *Já, Olga Hepnarová*. Tento film jsem viděl na stejném festivalu již vloni v nesoutěžní sekci.

A jak to letos vypadalo na tomto festivalu z Plzně nám poslal Aleš Macháček:

Vyhlášením výsledků jubilejního 30. *Finále Plzeň*, které se konalo ve dnech 20.-26. duben 2017 sice skončil filmový festival, ale jeho ozvěny budou prochvívat scénu naši i zahraniční kinematografie nejméně do dalšího ročníku. Je výborné, že znamenitý dokument *Česká cesta* byl letos znovu uveden a tak měl možnost získat další obdivovatele. V letošní vysoce kvalitní nabídce dokumentárních filmů jsem byl skutečně překvapen lehkostí a přitom hlubokou výpovědí o našem rasismu ve filmu *FC Roma*. Nedávno nastoupil do nejnížší české fotbalové soutěže nový tým, děčínský klub okresního přeboru TJ Junior Roma, který je složen převážně z romských hráčů. Přestože každý fotbalista a fanoušek zná kampaň

UEFA proti rasismu, naprostá většina týmů odmítla proti TJ Roma nastoupit. Díky tomu ale klub vyhrál většinu zápasů kontumačně. Dokumentární tragikomedie nominovaná na Ceny české filmové kritiky i Českého lva o týmu, který si téměř nekopl do míče, ale málem

Finále Plzeň: FC Roma

Foto kviff

vyhrál ligu. Režie: Tomáš Bojar, Rozálie Kohoutová (festivalfinale.cz). Samozřejmě film nezastírá skutečnost, že fotbal je vlastně zástupným prostředkem a jak hluboce zakořeněný může být rasismus.

Další dokumenty *Normální autistický film* - Přemýšlivého Lukáše, klavírního virtuose Denise, rapperku Majdu a přátelské sourozence Marjamku a Ahmeda spojuje autismus. Dokumentarista Miroslav Janek nás svým jedinečným autorským viděním vybízí k tomu, abychom fenomén autismu přestali vnímat jako diagnózu a pokusili se mu porozumět jako fascinujícimu, byť často obtížně rozluštitelnému způsobu myšlení. Snímek byl oceněn *Cenami české filmové kritiky* a získal *Českého lva* v kategorii *Nejlepší dokumentární film* (festivalfinale.cz). Ano, ano. Jsme neochotni zbavit se našich předsudků o rase a náboženství, jsme ochotni zglajchšaltovat i nastávající generace. Náš přístup k mladým je přístupem mého, kdysi přímého nadřízeného na vojně, když říkal: „Mám rád jednotné tváře. Nasadit plynové masky!“ Tento document by měl být povinný!

Český žurnál: Krtek a Lao-c' - Loni proběhla pompézní návštěva čínského prezidenta v Praze a rovněž družební cesta předsedy Komunistické strany Čech a Moravy Vojtěcha Filipa na mezinárodní konferenci v Číně. Oceněný dokumentarista Filip Remunda (Obec B, Český sen) využívá těchto návštěv jako východiska pro úvahu o velkých a malých zdech moci a pozadí současných česko-čínských vztahů. Snímek je součástí televizního cyklu autorských dokumentů o nejzajímavějších společenských fenoménech (festivalfinale.cz). Já osobně považuji synopsi za poněkud zavádějící. Jako disident bych rád nazval všechny návštěvy presidentů za pompézní, kdybych nevěděl, že jsou nezbytným vytvářením právě toho dialogu, po kterém bylo voláno. Pro mne je dokument především monumentem nepochopení mezi lidmi. Překvapivé množství lidí, kteří nebyli schopni se dorozumět a těch, kteří se nechtěli dorozumět byl jeden z depresivních prožitků filmu, včetně agresivnosti obou stran při vítání oficiální návštěvy. Přitažlivá představa fungujícího liberálního kapitalismu spojeného se všemocnou rukou trhu je konfrontována s názorem V. Filipa a jeho interpretací současné Číny. Rozumět Číně by pomohla rozvinutější diskuse o systémech, diskuse více nadčasová než jen porevoluční nadšení. V halách plzeňské Měšťanské Besedy je živo a zástupy mladých lidí se dohadují jak nejlépe vystihnout to, oč na festivalu šlo. Jako snad

Finále Plzeň: Krtek a Lao'c

Foto čtv

každý festival poskytuje i *Finále Plzeň* možnost diskuse a výměny názorů a praktických fint pro všechny. Pro mne je to však především dokument, pro který jsem tady. Je to tím, že v celovečerních filmech se vždy přiměšuje komerce, ať více či méně.

Zklamáním byl *Anthropoid* (režie Sean Ellis) - Hvězdně obsazený snímek vychází ze skutečného příběhu vojenské operace, jejímž cílem byl atentát na vůdce okupačních sil v Protektorátu Reinharda Heydricha. Pro operaci byli vybráni vojáci zahraničního odboje Jozef Gabčík (C. Murphy) a Jan Kubiš (J. Dornan), kteří měli s minimálními prostředky odstranit třetího nejmocnějšího muže Říše. Film, který na podkladě historické události, slouží k natáčení přestřelek a plochého zobrazení romantických zážitků není a nebo by neměl být vážným uchazečem pro cenu *Zlatého ledňáčka*. Hvězdné obsazení pouze podtrhuje skutečnost slabé režie. Zcela zřetelné na charakteru, který představuje Toby Jones, kdy pronáší klisé o směru anglické politické špičky. Tolik A. Machček.

A na závěr se ještě podíváme na torontský festival *HotDocs*, který probíhal od 27. dubna a trvá do 7. května 2017.

Slovenskou kinematografii zde zastupovala mladá režisérka Mária Rumanová s filmem *Hotel Sunrise*. Přímou nabídkou překlad *Hotel u vycházejícího slunce*, ale původní název byl *Hotel Úsvit*. Premiéra byla vloni v listopadu na festivalu v Amsterdamu. Autorka filmu absolvovala studium v Ateliéru dokumentární tvorby VŠMU v Bratislavě. Studium skončila absolventským filmem *Proti srsti*. Pracuje jako nezávislá režisérka. V krátkém rozhovoru

HotDoc - Toronto: Hotel Úsvit

Foto: punk churt film - pravda

po promítání v Torontu přiznala, že na ní měl vliv Dušan Hanák. Spolu s jejím filmem byly uvedené dva krátké snímky americký Garrett Bradleyho *Alone (Sama)* o černošce z New Orleansu, která se chce provdat za vězně a polský Żofie Kowalewské o manželích, kteří se chystají oslavit 45. výročí od svatby. Film *Hotel Úsvit* se odehrává v kdysi prosperující bráně socialismu v Čierné nad Tisou a v okolí Trebišova. Zapomenutý kraj, kde není práce. Slavné překladiště je minulostí. Lidé zde hledají naději v hazardu, ale v hernách přicházejí o zbytek peněz, které získávají buď u lichvářů nebo ze sociální podpory. Mají touhu se z toho dostat, ale nedaří se jim to. Filmařka sleduje osud několika rodin. Jediné, co je bohaté, jsou pohřby. Pokud je někdo ve vězení třeba i pro neplacení alimentů, nemá šanci i když je to třeba jeho matka, dostat se na den ven. Když se stane někomu křivda, nemá si kde stěžovat, protože ho zákon neochraňuje. Otec dětí si stěžuje, že mu zmizela žena, matka je zoufalá, že jí manžel neplatí alimenty, ale ty jsou nevymahatelné, protože nevydělává. V šedivém světě je královnou blondáta čtyřicátnice, vždy pěkně oblečená, jezdící na kole. V závěru filmu se dovíme, že se na ní usmálo štěstí – pracuje jako průvodčí ve vlaku. Rumanová točila tento film tři roky. Na dotaz, jak to přijali ti, o kterých je film řekla, že byli překvapení, že vypadají skutečně jako ve filmu.

Není divu, že na festivalu dokumentárních filmů dominují filmy o migraci, o verbování lidí pro Islámský stát, ale také filmy o umění, uměleckých aukcích *Blured Lines: Inside the Art World*. Vystává otázka, jaká je pravdivá cena některých uměleckých děl a jak je tato cena uměle držena nahoře. Řada filmů je věnována ekologii. Ať již je to o suchu v Africe nebo o globálnímu oteplování. Dokument *Bill Nye, Science Guy (Muž vědy Bill Nye)*, byl zcela vyprodán. Skutečností je, že po nástupu Donalda Trumpa nastalo ve Spojených státech křížácké tažení proti vědě. Bill Nye, který působil dlouhá léta v PBS, doporučoval s humorem, pro něj vlastním, sledovat konkurenční FOX News. Globální oteplování je skutečností. Otázkou je, jestli je způsobováno člověkem a do jaké míry a pokud někdo bojuje za čistotu ovzduší, vody a přírody je to věc, na které záleží, ať přispívá ke snížení ekologických katastrof nebo ne a je dobře, že torontský festival HotDocs se věnoval také tomuto tématu.

Připravili Aleš Březina - Toronto; Aleš Macháček – Plzeň

Malé ohlédnutí za festivalem českého filmu

Czech That Film

Vážení a milí krajané, na konci dubna a samém počátku května měli milovníci a znalci českého filmu z Toronta a okolí poprvé možnost ochutnat výběr z aktuální české tvorby prostřednictvím festivalu, který uspořádal Generální konzulát ČR v Torontu ve spolupráci s nejstarším torontským kinem zvaným *Revue Cinema*. Jsem velmi rád, že se nám podařilo tento festival, který je v USA již zavedený v sedmnácti městech a letos proběhl již šestým rokem, přivést poprvé i do Toronta pro širokou krajanskou komunitu a zájemce z řad kanadské veřejnosti.

S myšlenkou uspořádat tento festival jsem přicestoval již z Prahy, kde jsem se potkal s ředitelem celého festivalu Michalem Sedláčkem, který byl u jeho zrodu v USA před těmi šesti lety. Slovo dalo slovo a jeden z prvních úkolů, které jsem si v listopadu po svém

Kino Revue: Jan Hřebejk s překladatelkou Barunkou Sherrifovou

příjezdu stanovil, byl najít kino, které by bylo schopné vyhovět podmínkám a rámci festivalu. Zapadalo to do mé představy o intenzivnější snaze představovat naši vlast prostřednictvím kultury a umění. Najít to správné kino nakonec nebylo nijak složité, ze seznamu, který jsem dostal od paní Zdeňky Goralíkové, hned to první, *Revue Cinema*, neziskové komunitní kino, vyhovělo všem parametřům a projevilo velký zájem do toho s námi jít. Měli jsme štěstí i v tom, že toto kino je zvyklé národní filmové festivaly pořádat, probíhá tam pravidelně festival polský a téměř paralelně s naším českým festivalem probíhal festival španělský. Takže již v prosinci jsme si mohli stanovit termín a rozjet přípravu.

Přípravy byly intenzivní, řešili jsme řadu finančních, technických a organizačních otázek jak s kinem, tak organizačním výborem v Praze, složitá je především otázka přenosu a dopravy nosičů filmů mezi zúčastněnými městy, ale vše se podařilo doladit. Snažili jsme se festival propagovat všemi způsoby, pozvali jsme asi dvacítku novinářů na předváděcí promítání jednoho z filmů - *Učitelka* od režiséra Jana Hřebejka. Přišel nakonec pouze pan Březina, avšak jemu i paní Kohoutové a paní Slepčíkové patří náš velký dík za propagaci festivalu především v řadách krajanské komunity.

Těch pět dnů, ve kterých jsme nabídli publiku šest aktuálních českých filmů, myslím, stálo za všechno úsilí. Návštěvníci mohli shlédnout filmy různých žánrů, z různých období, s velmi různorodou tematikou od příběhu slavné předválečné herečky, přes připomenutí ne až tak dávných dob všemocných funkcionářů „vedoucí síly“ společnosti, až po aktuální problémy mladé generace dnešní doby. Měl jsem velkou radost, že jsme mohli v Torontu přivítat i zvláštního hosta festivalu, velmi známého a populárního režiséra Jana Hřebejka, který osobně uvedl svůj film *Učitelka* a pobesedoval s přítomnými diváky po jeho uvedení. Byl to velmi příjemný večer a sám režisér Hřebejk měl radost, že sál byl velmi slušně zaplněný a odezva diváků velmi pozitivní.

Positivní reakce jsem zaznamenal v rozhovorech s krajany a rodilými Kanaďany i já. Od jednoho pána z Midlandu jsem po úvodním večeru dostal dokonce i sklenici jejich místního džemu. Netajím, že byly i reakce, které nás upozorňovaly na překrytí filmového festivalu s představeními *Nového divadla*. Myslím, že všichni chápou, že to nebyl záměr, ale pouze nešťastná shoda časování zásluhou skutečnosti, že v době, kdy jsme v prosinci 2016 museli stanovit datum festivalu, jsem tady byl pouze dva měsíce a o aktivitách *Nového divadla* jsem neměl téměř žádné informace. V příštím roce to budeme s *Novým divadlem* včas koordinovat.

Tedy doufám, že bude co koordinovat a že se příští rok znovu na festivalu sejdem a shlédneme nové filmy. Na základě vašeho zájmu, za který jsem velmi vděčný, věřím, že se do toho zase pustíme. V závěru chci poděkovat všem, kteří vážili cestu na představení, všem krajanským médiím za jejich podporu a partnerství a také svým kolegům, kteří mají velkou zásluhu na zrodu tohoto projektu – Jitce Klímové, Davidu Müllerovi a Renému Dlabalovi. V neposlední řadě velký dík patří samotnému kinu a jeho programovému řediteli Ericovi Veilletovi za vstřícnost a schopnost nacházet řešení při technických problémech.

První kanadský ročník festivalu *Czech That Film* je za námi, ať žije ročník příští.

Ivan Počuch – generální konzul v Torontě

MOJE ZEMĚ

Anotace

Moje země, vychází desátý rok, je exkluzivním magazínem věnovaným převážně České republice. Přináší pestré a živé informace z naší současnosti i historie, aktuální a podrobné průvodce regiony, netradiční reportáže, tipy na výlety, přírodní zajímavosti, národní poklady, setkání s výjimečnými osobnostmi, mapy. Najdeme zde i pestrou škálu rad, informací a tipů na domácí výlety.

Moje země sází na zpracovaný, čtivý a objevný text a působivou obrazovou stránku s využitím špičkových autorských fotografií.

Moje země spolupracuje s českou edicí prestižní společnosti **National Geographic**.

I doma je co objevovat!

Parametry

Náklad	12 000 výtisků, z toho 5 500 předplatitelů
Rozsah	96 stran + 4 strany obálky
Formát	175 × 254 mm
Čtenost	50 tisíc za číslo, 110 tisíc za delší období
Struktura	58 % ženy, 42 % muži, střední vzdělání 46 %, vysokoškolské vzdělání 31 %
Periodicita	dvouměsíčník
Cena výtisku	49 Kč, předplatitelé 39 Kč
Roční předplatné	234 Kč
Distribuce	prodejní místa PNS po celé ČR elektronická verze – www.mz.cz

Ediční plán	Vychází
1/2017	2. 2.
2/2017	6. 4.
3/2017	1. 6.
4/2017	3. 8.
5/2017	5. 10.
6/2017	7. 12.

Uzávěrka pro dodání podkladů je měsíc před vydáním čísla.

KONTAKT NA VYDAVATELSTVÍ
MOJE ZEMĚ ČESKO s.r.o., Grmelsova 769/4, 621 00 Brno, IČ: 532 193 011

MOJE ZEMĚ

Na dva kroky ve Španělsku

Se Saint Jean Pied de Port, malým francouzským městečkem na úpatí Pyrenejí, jsem se po několika dnech v říjnu 2016 rozloučila a pokračovala dál do země Basků do Španělska. Tato oblast se mi zalíbila již před pár lety, jsou to končiny, kde hory a moře se snoubí a kde, tyto dvě velké mocenské veličiny si otevírají dveře jedna druhé a při každém jejich otevření nás naplňují úžasem nad nádhernou podívanou, která se naskytne. Cestou mne provázely dvě barvy: zelená – barva hor a údolí a modrá - barva moře. Je to oblast příjemného podnebí, historie, rozdílné krajiny, přírodních krás, překvapivé architektury, malebně položených vinic, světoznámé chutné kuchyně, ale i kulturních zážitků. Kolem jejího pobřeží vede i část jedné z dalších poutnických cest, tzv. *Northern Route* (Severní cesta) - *Camino – do Santiaga de Compostela*.

San Sebastian – přístav v mlze

Ze Saint-Jean-Pied-de-Port jsem jela vlakem a asi po dvou a půl hodinách s dvojím přestupem jsem přijela do San Sebastián, neboli *Donostia* v řeči Basků (Euskera). Velmi ráda cestuji vlakem, asi proto, že se pohodlně posadím, samozřejmě, že u okýnka, starosti nechám za hlavou a jen sleduji, co se děje venku. Tak to bylo i tentokrát. Projížděli jsme velmi úzkým údolím se silnicí a řekou hned vedle nás... Po dalších kilometrech kopce i stromy zmizely, palmy vystřídaly listnáče a za nedlouho jsem *uviděla* moře! Píši sice *uviděla*, ale, bohužel, byla onoho rána hustá mlha, takže často jsem si moře musela jen představit. Nádraží je uprostřed města, spousta lidí kolem, sháněla jsem se po *Informacích*, ale žádný stánek ani kancelář jsem nenašla. Průvodce jsem si sebou z Kanady nevzala, nechtěla jsem se s těžším baohem po horách měsíc tahat a tak jsem jen doufala, že v tomto vyhledávaném přímořském místě informace o tom kudy, jak a kde určitě seženu. Informační šipky před nádražím mi k tomu napomohly. Asi po dvou kilometrech chůze rezidenční městskou čtvrtí jsem se dostala do centra Starého města a přede mnou se objevil v celé své svůdné kráse a harmonické geografii *Concho Bay* (záliv) s pláží, promenádou, parkem, výstavnými budovami a přístavem. V tu ránu jsem přestala přemýšlet o tom, že nemám kde hlavu složit, ani jsem skoro nedýchala, jen se dívala a vstřebávala tuto přírodou vytvořenou podmanivou krásu. Sluníčko se již trochu prodíralo mezi mraky a o to byl můj první dojem působivější. Trochu odpočinku, informační kancelář nedaleko, plán města a další užitečné informace, plus rady kam za noclehem. Centrum Starého města je vskutku centrem s velkým C. Jsou zde desítky hotelů i privátního ubytování, restaurací, barů, malých obchodů, pekáren a suvenýrů. A těch lidí, návštěvníků co zde bylo!! Tento víkend zde byla slavnost k zakončení úspěšné turistické sezóny, takže všude bylo plno. Jak jsem později pochopila, tak skoro každý víkend se zde najde důvod něco slavit. A proč ne??

Měla jsem problém najít nocleh, do hotelů jsem jít nechtěla, takže jsem hledala pension. V nescetných uličkách Starého města byly nápisy – lákače – na pensiony jeden vedle druhého, ale pochopila jsem až po chvíli, jak systém ubytování zde funguje. Pensionem se často myslí a skutečně jím je jen patro velkého obytného domu, kde je čtyři až šest ložnic a kde majitelé povětšinou nebydlí. Styk s nimi jen přes mobil, oni řeknou, zda je volno nebo ne, zadají nocležníku kód k hlavním dveřím i ke dveřím bytu a večer nebo druhý den ráno si přijdou vybrat peníze. Tohle jsem zkusila několikrát, buď bylo již plno, anebo, bohužel, s mými padesáti španělskými slovy jsem pohořela. Už jsem to

San Pedro – soutěska

viděla na lavičku v parku, ale pak najednou se na mne štěstí usmálo! Majitelé bytu – pensionu – tam také bydleli, vpustili mne dovnitř a poslední pokojík, který byl volný, byla taková malá komůrka, bez oken jen s postelí a věšákem, strčena do rohu, sprcha i záchod vedle. Nadšena jsem nebyla, ale čisté prostředí, postel byla dobrá, nacházelo se ve středu města, cenu jsem usmlouvala, brala jsem. Hned v noci jsem ale poznala, jak komůrka bez okna, v rohu zastrčená, byla přínosem, protože hlasitý noční život v uličkách a barech Centra se táhl až dlouho do noci, zavírací hodina není, dokud jsou zákazníci, tak se pivo točí, spáči přicházeli až k ránu, takže já v tom mém zastrčeném kumbálku jsem nic neslyšela a poklidně spala celou noc.

První zmínka o San Sebastián, tenkrát jen klášteru, spadá do 11. století. Postupem doby zde potom vyrostla malá osada, která se rozrůstala o nové vlastníky lodí, rybáře a obchodníky. Osada se časem stala bránou do moře pro královské loďstvo a v této době ve 13. století se z osady stalo město. Později kvůli své strategické poloze bylo i vojenskou tvrzí bránící nájezdům Francouzů. Druhá polovina devatenáctého století byla pro město velmi příznivá, bouralo se a budovalo, neboť královna Maria Christina von Habsburg si San Sebastián oblíbila a nechala si zde postavit své letní sídlo, palác *Miramar*. Palác stojí pod kopcem *Igeldo* na původním místě kláštera a je obklopen třemi hektary nádherných zahrad. Sebou přinesla i zákon a peníze. Běhen první světové války se město vyvíhlo na nejvíce kosmopolitní v Evropě a navštívila ho řada významných lidí. V roce 1924 Španělsko zakázalo hazard, zavřelo se kasino (dnes je z něho radnice) a nic nebylo už takové jako předtím. Ale i tak, skoro o sto let později je San Sebastián jednou z nejvíce vyhledávaných destinací.

Malebnost města mě zcela uchvátila. Do podkovy položena hlavní pláž *La Concha Plage*, z pravé strany kopec *Urguil*, z levé kopec *Igeldo*, mezi nimi v zálivu ostrov *Santa Clara*. I v podzemních teplotách kolem poledního se v moři koupalo vždy několik otužilců, ale většinou milovníci slunce se na pláži na dece a plně oblečení jen na sluníčku vyhřívali. Okolo kopce *Urguil* je promenáda kolem moře a po té dojdeme až ke druhé, menší, pláži *Zurriola*, která je rájem surfařů. Hodinku jsem tu postávala a se zájmem sledovala, jak bravurně sjíždějí vlny. Vítr jim přál, vysoké vlny, oživující podívaná. Pod kopcem *Igeldo* je vedle paláce a zahrad i třetí pláž města – *Ondarreta*. Z obou kopců i ostrova je nádherná vyhlídka na okolí. Při procházkách městem mě mimo jiné upoutaly mosty přes řeku *Urumea*, která jím protéká a ústí do moře. Mosty staré i více než sto let jsou bohatě zdobené. Město je rozděleno do čtyř hlavních částí, všechny jsem si prochodila, ale nejraději jsem trávila čas okolo přístavu a ve Starém městě. Ze všech koutů zde na návštěvníka dýchá historie města, vůně moře a čerstvě vytažených ryb. Za zmínku určitě stojí *Area Romántica*, část města s krásnými budovami z 19. století a také nejvyšší městský objekt katedrála *Dobrého pastýře*. Její okenní skleněné mozaiky hrají všemi barvami. Slunečním svitem je plně ozářen v nádherných barvách vnitřek katedrály. Skvostná hra světel. Prominentní budovou města je i divadlo Viktoria Eugenia a opulentní hotel Maria Cristina. Kolik by tady stál nocleh, jsem se raději neptala. Na druhé straně od řeky *Urumea* je městská čtvrt *Gros* se *Zurriola* pláží, kde žijí převážně mladí lidé. V letních měsících je plna vyznavačů surfingu a večerního veselí.

Matka Příroda mává rukou nahoru a dolu příliš často, takže některé ráno svítilo slunce, někdy jsem se probudila a kvůli husté mlze na krok nebylo vidět! Ve většině případů se mlha během dopoledne zvedla, anebo to bylo obráceně. Ráno hezky, odpoledne a navečer se najednou moře i přístav s loděmi ztratily z obzoru. Po pravdě řečeno, nevím, co se mi líbilo více – zda mystická mlha, anebo radiální modrá barva moře s barevnými loděmi v přístavu. Ať bylo tak či onak, promenáda byla vždy plná a všichni jsme neustále vytahovali fotoaparáty a kamery. Bary se snídání otevřely dveře až v půl desáté a s tím nastal i ranní život. I tady jsem si nenechala ujít čerstvě vymačkaný pomerančový džus, dobré *presso* a loupáček. V pravé poledne se otevíraly restaurace, a když řeknu, že turisté sem jezdí hlavně za jídlem a pitím, tak jak jsem to viděla, nejsem daleko od pravdy. Ve Starém městě v přístavu v dlouhém podloubí byla jedna restaurace vedle druhé, se stolečky vystrčenými i na pěší zónu a právě tyhle byly nejvíce požadované a okupované. Na sluníčku, s vyhlídkou na moře a pestrým jídelníčkem s mořskými pochutinami, nebylo snad více vyhledávanějšího místačka v celém městečku. I já jsem se o to jednou pokusila dostat aspoň židli u stolku a pochutnat si na čerstvých krevetách, ale neměla jsem šanci a ve frontě jsem odmítla čekat, čas je mi drahý. Úderem dvanácté se totiž dveře restaurace otevřou, číšník dá rukou znamení a dav se vrhne hlava nehlava obsazovat stolký. Myslela jsem si, že se mi tohle vše jen zdá, že to je groteska z Chaplinova filmu, ale pak jsem si uvědomila, že v kině nesesím, a že to sen také není. Prošla jsem celým přístavem a u všech restaurací „se sluníčkem“ byla situace stejná. Během několika minut byly na stolcích láhve s vínem, nezbytný chleba i karafy s vodou. Dobrá nálada a smích zaplnila vzdušný prostor. V těsných uličkách Starého města byla podobná situace. Jak se mi zdálo, tak dvanáctá hodina je nejen důležitá pro Popelku, ale jaksi magická i pro návštěvníky, i když v tomto případě polední. Vsadila bych se, že to nebyl hlad, který je do restaurací táhl, ale gastronomické potěšení a pozor! vždyť se slavilo. Ten večer, za účelem poznání, jak jinak, jsem se i já, zapojila do místního zvyku – obcházet bary od jednoho k druhému. Je to totiž takhle... V uličkách jsou posázeny jeden vedle druhého, každý je jiný s osobitým vkusným dekorem a pivo se zde točí a víno nalévá celý den až dlouho do noci. San Sebastián je mimo jiné světově znám i jako gastronomický ráj „jednohubek“ neboli *pintxo*, (v jiných oblastech Španělska se stejnému říká *tapas*) a pro jejich nepřeberné množství různých chutí a provedení jsou velice oblíbeným doplňkem k vínu či pivu. Nevidíte bar, kde by na jeho pultě neležely mísy s těmito chuťovkami. I tyto mají svoji historii... Jeden z okolních vinařů, když rozléval víno svým hostům, připojil i něco malého k zakousnutí. Někdy to byla malá pálivá paprička, jindy olivy nebo ančovičky. Jednou jeden z jeho stálých patronů, jménem *Txepetxa*, přišel s nápadem spojit všechny tři na koktejlovém párátku. To se stalo ve čtyřicátém šestém a novinka o zrodu této chuťovky jménem *Gilda* se roznesla široko daleko. Od té doby tato exkvizitní miniaturní pochutina se vydala na dlouhou cestu vývoje. Každý bar i restaurace má svoji specialitu, ve Španělsku jsou zřizovány kurzy pro přípravu těchto laskomin. Jejich množství je nepřeberné. Od olivy, papričky a ančoviček na párátku, většina z nich má jako základ krajíček chleba nebo bílého pečiva a zdobené jsou vším možným. Já jsem si vybírala jen ty bezmasé, ale i tak jsem je za jeden večer absolutně nebyla schopna všechny ochutnat. Během svého pobytu jsem se o to ale velice snažila! Takže o jaký místní zvyk se jedná? Hopsáte z baru do baru... Začnete v jednom, řeknete si anebo se vás barman zeptá, jestli chcete „poloviční“, tzn. půlku malého piva. Přikývnete, dostanete sklenici do třetiny plnou, k tomu jedno – dvě *pintxo* dle vlastního výběru, postojíte u baru, či posedíte u stolu. Když je sklenice prázdná, zvednete se, zaplatíte a jdete do dalšího baru a stejné je i zde. Abych podotkla ještě jednou - chuťovky přímo miluji a jsem si jista, že to nejsem jenom já, obdivuji kreativitu jejich tvůrců, za nimi i přes hory se vydám, haha, takže po barech jsem nechodila za pivem, možná tak za jedním, ale hlavně za nimi. Sice jsem si jich mohla pár vzít i do svého kumbálku, ale scházela by mi tu atmosféra rozjasněných tváří i pivní cvrlikání. Sprátelila jsem se s manžely z Německa, kteří se stejně jako já vydali na průzkum místního zvyku. Společně a pomalu jsme pak povídali, popocházeli, popíjeli, ochutnávali až skoro do půlnoci. Byl to příjemný večer, ještě že jsem to měla „domů“ jen za roh! Ráno cestou na snídani jsem byla překvapena, že nikde nejsou vidět žádné stopy po večerních bujarých oslavách, uličky čisté, bez odpadků, vodou spláchnuté, nikde ani kousek papírku není vidět.

Donostia – popletla jsem vás? – já byla popletena mockrát, je i městem několika kulturních festivalů včetně filmového, hudebního i tradičních sportovních klání. V lednu je svátek Svatého

Sebastiána a tak si dovedu živě představit, jak se asi slaví. Do slavnosti jsou prý zapojeny i školní děti, které vesele bubnují do pochodu a jejich bubnování je prý slyšet po celém městě.

Euskadi – neboli země Basků je návštěvníky vyhledávaná z mnoha důvodů. Ať už sem jedete za přírodou – mořem a sluncem - turistikou, kulturou, historií, architekturou, nebo za návštěvou vinic a ochutnávkou vín i oblíbených alkoholických moštů. Vzdálenosti z místa na místo, podle našeho kanadského měřítka, jsou poměrně krátké, je to krásný kus země k prozkoumání. I já jsem se vydala na pár výletů po okolí. Jedním z nich bylo město *Bilbao* a jeho *Guggenheim museum*. Je to muzeum moderního a současného umění, nivelační značka pro mnohé a důvod i pro mne, proč jsem sem vyrazila. Toto muzeum a několik dalších je pod záštitou *S. R. Guggenheim Foundation*, která se věnuje podpoře porozumění a ocenění umění, zvláště současného a moderního na základě výstav, naučných programů, výzkumu a publikací. Po hodině jízdy autobusem kopcovitým terénem jsem v dopoledních hodinách přijela do Bilbao. Mapy nebylo třeba, protože jen jsem řekla slovo muzeum, hned mi první chodec řekl, jak se k němu dostat, jakou tramvají mám jet. Řidič mě upozornil, kde mám vystoupit a další náhodný pěší mi ukázal směr kudy jít. Zřejmě místní jsou velmi hrdí na své město a jaké světové pozornosti se mu dostává. Přěšla jsem pár ulic s bohatě zdobenými domy z 19. století a najednou se přede mnou objevilo otevřené prostranství a první pohled na „Guggenheima“! S přibližujícími se kroky i budova se zvětšovala, až jsem ji uviděla celou i s maskotem *Puppy* (štěně) v popředí. Bylo to překvapující, jen jsem zírala, bylo to něco, co jsem neočekávala! Otevřeno roku 1997, kombinace materiálu – titanium, vápenec, sklo, ocel - designu i uměleckých objektů skloubených absolutně bez chyby do něčeho velice unikátního. Nejdříve jsem chodila kolem stavby a jen se dívala. Měla jsem štěstí, byl slunný den a sluneční paprsky se odrážely od ocelového povrchu a dodávaly efektivní barvu tomuto ikonickému mistrovskému dílu. Návrhář projektu byl Frank Gehry, světově uznávaný kanadsko-americký architekt, narozen v roce 1929 v Torontě, žijící v Los Angeles. Mnoho budov jím navržených, včetně jeho privátní residence, se staly světovými atrakcemi. Z jeho nejznámějších připomínám...Walt Disney koncertní hala v Los Angeles, Umělecké museum v Minnesotě, Tančící dům v Praze (ve spolupráci s Vlado Miluničem), Art Gallery of Ontario v Torontě – nová současná rekonstrukce – (původně otevřeno v roce 1900 jako Art Museum) a nespočetné další unikátní moderní budovy jak v severní Americe, tak i v Evropě a Asii. Vnitřek muzea stejný jako vnějšek – strohý, moderní design a spousta prostoru. Prostor je stěžejní pro Gehryho projekty. V muzeu jsou umístěny jak trvalé exhibice, tak i přechodné. Zrovna v tuto dobu zde byla výstava díla Francise Bacona, anglicko-irského umělce. Bohužel, jeho obrazy ke mně *nepromluvíly*, neodmítám žádné umění, včetně moderního až abstraktního expresionismu, ale musím s předloženým navázat kontakt. Shrnula bych to - vskutku impozantní objekt, a i když nejste obdivovatelé moderního designu, tak kombinace elementů a tvůrčí ladnost celku rozhodně stojí za návštěvu. Prohlídka vnitřní části muzea je osobní záležitostí. Bilbao bylo kdysi velmi průmyslové město a přístav. Za poslední desetiletí četné renovace skloubené se španělským šarmem, protékající řekou, visutými mosty, zahradami i kulturními scénami, udělaly z něj atraktivní město. Se vším všudy, byl to dnes velmi příjemný a inspirující dobrý den, hlavně, že jsem ale viděla „Guggenheima“!!

Druhý výlet byl jen místním autobusem asi dvacet km za město do rybářské vesničky *San Pedro* u *Pasaia Bay*. Kouzelné místočko pod horou, kde barevné poschodové domky kolem přístavu byly svědky příchodu a odchodu rybářů již mnoho století. Kamenná dlažba, úzká ulička kolem vody, převozník a uzoulinký výjezd ze zálivu na moře. V dnešní době to ale nejsou jenom menší rybářské lodě, které v přístavu kotví a vyjíždějí na moře úzkou štěrbinou, ale i velké, zaoceánské. Když

Bilbao – muzeum

jsem jednu z nich spatřila a viděla, kam má namířeno, čekala jsem, nechtěla jsem si nechat ujít podívanou, jestli otvorem projede. Samozřejmě, že ano, ale bylo to těsné! Prohlédla jsem si celou vesnici, a jako jedna ze zajímavostí je zde domek Victora Huga, francouzského spisovatele, který tady v létě v roce 1843 pobýval. O kousek dál podél vody je tradiční loděnice a museum, kde se snaží přivést k životu již stará plavidla, kdysi se plavící v Biskajském zálivu. Jednou z pozoruhodností má být rekonstrukce velrybářské lodě *San Juan*, která se v 16. století u pobřeží Kanady v bouři potopila. Měla jsem smůlu, z technických důvodů bylo zavřeno. Centrem života je však *Plaza de Santiago* s charakteristickými rybářskými domky, dvě restaurace se židlemi na ploše náměstí a kde celku vévodí příjemná poklidná atmosféra neuspěchané vesnice. I já jsem se tu hodinku slunila, popíjela, pojídala pochutiny a sledovala nadšené rybáře. Šla jsem až na konec uličky těsně nad mořem, odtud přes kopec pak začínala pěší cesta 16 km dlouhá, do San Sebastián. Ráda bych se byla cestou kolem moře vydala zpátky, ale moje noha si postavila hlavu, potvůrka bolela, už se jí nechtělo jít, tak jsem to raději vzdala a vrátila se zpět autobusem.

Dalším výletem měla být i návštěva malé vesnice *Gernika*, (*Guernica* v řeči Basků), kdy v dubnu roku 1937 německé letectvo v době španělské občanské války a na požádání F. Franka celou tuto vesnici srovnalo se zemí. O život přišlo asi 1600 občanů. Tento hrůzný počin byl i důvodem pro Pabla Picassa k namalování jeho známého obrazu se stejnojmenným názvem *Guernica* jako protest proti válce. Obraz je vystaven v muzeu v Madridu. *San Antón Island* (ostrov) byl také na mém listu. Chtěla jsem si zajet i do Barcelony aspoň na deset dní, ale, bohužel, plán mi také nevyšel. Noha hodně trucovala. Byl čas jet domů...

Přeji i vám mnoho zajímavých nových zážitků a nezapomínejte, co se říká: „ *Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek*“!

Naďa Humlová - St. Catharines

Fiddler’s Dell Bar & Grill

Fully Licensed
Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.
781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z Nokturen u sv. Václava

MARIA GABÁNKOVÁ
TEL.: (416) 535-8063
www.paintinggalleries.net
e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

České turistické značení – světový fenomén

Už více než sto roků používáme v Čechách naprosto dokonalé turistické značení tras, které nemá ve světě obdobu. Ale pěkně po pořádku. Začneme od turistiky. Původním významem pěší turistiky nebylo jen sportovní vyžití, ale především poznávání naší země, šetrnost k přírodě, ušlechtilá zábava a vlastenectví. Turistika rychle zdomácněla a zachovala si vždy silný národní rys. Vzpomeňme na výlety vlastenců nebo romantické putování Karla Hynka Máchy po hradech a zříceninách. Stále více vnikala mezi národní a společenský život a tím docházelo ke stále většímu zájmu těch, kteří se do turistiky chtěli aktivně zapojit. Už koncem 19. století existovaly spolky, které se turistikou zabývaly, především organizováním a výběrem zajímavých výletů. Prvenství nese Pohorská jednota Radhošť ve Frenštátu pod Radhoštěm z roku 1884. Už v roce 1891 postavila útulnu na Pustevnách v Beskydech, o tři roky později útulnu Šumná a rozhlednu Cyrillku. Všechny objekty podle bezchybných návrhů architekta Dušana Jurkoviče, tolik typického pro zdejší kraj. Jak se zvětšoval zájem o turistiku, přibývalo i turistických spolků. V roce 1937 jich bylo celkem 15, z toho 11 československých, 3 německé a 1 polský. Čechoslováci tvořili 66%, Němci 32,8% a Poláci 0,5%

Významné bylo založení Klubu českých turistů (KČT) v roce 1888 z iniciativy několika nadšenců, kterými byli především dr. Vilém Kurz, dr. František Čížek, arch. Vratislav Pasovský a cestovatel, mecenáš a vlastenec Vojta Náprstek. Začaly vznikat útulny pro možné přespání, stavěly se turistické chaty. Vznikalo i další doprovodné a nezbytné zázemí jako koupaliště, loděnice, útulny pro zimní turistiku, tedy zázemí, které mělo rozšiřovat jak aktivity, tak členskou základnu. V hojném počtu začaly stavby rozhleden, neboť i ty podporovaly zájem o členství a ukazovaly úžasné krásy naší země. Každopádně síť rozhleden byla v Čechách obrovská a je tomu tak dosud. V současné době máme více

než 300 rozhleden, z nich pak okolo poloviny představují nově postavené. Později začala i technická péče o vybrané hradní objekty a další historické stavby. KČT byl vlastníkem mnoha hradů a zřícenin. Turistická nabídka se rozšířila o jeskyňářství – především o Macochu, kde KČT koupil pozemky a o turistiku zimní, lyžování. Členové KČT měli určité výhody při výletování a ubytování, což mělo další vliv na růst členů. Už v roce 1889 začal KČT vydávat svůj časopis, *Turista* který vychází stále. Stejně tak začal KČT vydávat mapy jako součást nezbytné turistovy výbavy, ty vydává také dosud. Na počátku předcházelo dlouhodobé jednání s Vojenským zeměpisným ústavem – v roce 1933 se uzavřela vzájemná smlouva o společné edici „Sbírka turistických map se značkovými cestami“, postupně v ní bylo vydáno 27 map většinou v měřítku 1:75000. Sbírka se těšila nebývalé oblibě – i dnes jsou její, již historické mapy stále vyhledávanou sběratelskou lahůdkou, stejně jako turistické průvodce, jejichž autory byli aktivní členové klubu.

S rozvojem turistiky šla ruku v ruce další novinka a zajímavost, a sice značení turistických tras. Ve své době to byla důležitá aktivita KČT, která, navíc, nebyla nikterak finančně náročná, jako byly například stavby útulen či chat. České turistické značení se dnes právem považuje za světový fenomén. Patří v technické dokonalosti a propracovanosti ke světové špičce. Značení se od počátku provádí stejným způsobem a podléhá pravidelné revizi a opravám. To se ve světě většinou neděje, takže třeba ve Španělsku či Francii se k turistice připojuje občas i bloudění.

Zcela první byla u nás proznačena trasa v roce 1889 „po červené“ ze Štěchovic do Svatojánských proudů, /dnes na dně Slapské přehradě/. Ve stejném roce byly vyznačeny trasy na Karlštejn, Skalku a Rač /dnes Radeč u Holoubkova/, stezka existuje dosud. Délka tras dosáhla 55,5 km. V roce 1912 bylo dokončeno značení první dálkové trasy z Prahy přes Brdy na Šumavu. Za zmínku stojí aktivity KČT pro Podkarpatskou Rus, která až do vzniku Československa byla zemí pustou, nikdo tam nepřicházel, aby mohl vidět divokou krásu kraje, aby poznal lid, jeho stavby, zvyky a kroje. Občas přijížděli maďarští grófové na hony a to bylo vše. Po turistice nebylo ani památka, nikdo nic takového neznal. KČT tam celou nelibostnou situaci změnil a to od samých začátků. Dle dispozic KČT začali pracovat místní nadšenci v Mukačevu a Užhorodě - vyrostly značené cesty, útulny, noclehárny. S novým dělením zemí po 2. světové válce tam opět vše zaniklo. Přidám ještě jednu vzpomínku, která naštěstí nezanikla a nebyla aktivitou KČT. Jde o tak zvané „Němé značky“, které v roce 1923 technicky vymyslel a umělecky ztvárnil akademický malíř Kamil Vladislav Muttich, sám nadšený lyžař a zakladatel lyžařského spolku Himalaja v Mladé Boleslavi. Značky byly plechové se symbolem cílového turistického objektu, natřené červeně a umístěvané hlavně v horách na tyčovém značení (dnes v péči Horské služby). V Krkonoších takovýchto symbolů bylo více

než 30. Némé značky se zachovaly i po zavedení pásového značení. Pro mnohé turisty jsou navíc jedinečnou nostalgickou vzpomínkou. Ve svém vzniku měly i nezastupitelný význam politický, neboť se jimi vyřešily národnostní spory ve značení mezi českou a německou stranou.

Značených tras rychle přibývalo. V roce 1920 jich bylo v tehdejší Československu 25 000 km. Statistika roku 2008 říká, že se KČT stará celkem o 40 782 km pěších tras, 36 300 km cyklotras a navíc o dva typy lyžařských tras v délce okolo 4000 km. Republikou procházejí čtyři trasy evropských dálkových cest včetně Svatojakubské. Mimo to ještě pečuje o asi 3000 km hipostezek a více než 100 km pro vozičkáře. Na trasách je vyvěšeno přes 60000 směrovek a tabulek, instalováno 3260 směrovníků a 1640 vývěsních laminovaných map. O práce se značením se stará asi 1600 dobrovolných značkařů pěších a 470 pro cyklotrasy. Průměrný věk nesignalizuje v žádném případě zánik značkařů – právě naopak. Značkaři práci vykonávají jen s finančním pokrytím vydajů na barvy, štětce a cestovné. Jsou to lidé pohodoví, zamilovaní do přírody a značení dobře rozumějí. Dva z nich, pobíhající kdesi v Kersku s kyblíky barev lze vidět i v Menzelově filmu „Slavnosti sněženek“.

Všechna naše značení důsledně podléhají tříletému reviznímu systému, což znamená, že se každý rok obnoví třetina všech tras. V terénu pracují značkaři ve dvojicích. Republika je rozdělena do lokalit dle okresů (77) a pokud je třeba, spolupracují značkaři i mimo rámec svých lokalit. Systém značení vychází z pásového podélného značení o velikosti 10 x 10 cm. Horní a spodní pás je bílý s funkcí signální, prostřední je barevný, který pomáhá turistovi v orientaci. Červená je určena pro dálkové nebo hřebenové trasy, žlutá pro trasy krátké či spojky, modrá pro významnější trasy a zelená pro místní. Při styku značek různých barev se jejich pořadí uvádí dle důležitosti – nejvýše je červená, níže modrá, zelená, žlutá (shodou okolností je to i abecední řazení). Pásové značení bylo doplněno značkami označujícími studánku, vyhlídkový bod, vrchol nebo zříceninu. Původně se používala jen barva červená, od roku 1912 modrá, později ještě zmiňovaná žlutá a zelená. Značení cest v sobě nese jakési tajemno, do kterého nenápadným způsobem jsou zváni nadšenci pro turistiku – nejde tomu odolat – Zlatá stezka, Palackého stezka, Stezka Českým rájem, Harrachova cesta

O naše značení je zájem i v cizině. Můžeme se s ním setkat v rumunském Banátu, kde jsou jimi propojeny 4 české vesnice, ale i se 100 km v Albánii, v okolí alpského Curraji Eperm, na Ukrajině a Krymu, od roku 1953 dokonce v Brazílii v okolí Batayporu.

Druhá světová válka a pak roky 1950-1954 znamenaly pro turistické značení krizi. V krizi nebylo pouze značení, ale i celý systém turistiky. Po roce 1948 byl KČT zrušen a turistika se ocitla rozpuštěna do sjednocené tělovýchovy. Téměř veškerý majetek KČT byl znárodněn. Po pádu komunismu následovalo složitě navrácení zcela zdevastovaného majetku, v mnoha případech se nevrátil vůbec. KČT se znovu obnovil v roce 1990. V roce 2008 měl KČT okolo 35 000 členů, z nichž třetina byla věkově do 26 roků, třetina seniorská nad 60 roků. Dnes má KČT necelých 40 000 členů, z toho je téměř čtvrtina mládeže do 15 let.

Opakuji, že KČT ve své existenci dostal několik drsných ran, jednak v době německé okupace, pak komunistickým režimem, který ho rozpustil a zabral mu majetek – zdá se, že snad už má KČT to nejhorší za sebou. S přibývajícím technikou se nějakou krátkou dobu zdálo, že se stane jeho nepřítelem GPS navigace a chytré mobily, ale nakonec se tomu tak nestalo. V roce 2007 byl KČT udělen úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu EU v Alicante certifikát pro průmyslový vzor turistického značení. Všechny prvky značení podléhají ochraně na území všech států EU. KČT je členem asociace turistických klubů se sídlem v Kasselu, prvním prezidentem byl předseda KČT Ing. Jan Havelka z jehož iniciativy mimo jiné vzniklo i jediné Muzeum turistiky v Bechyni. Nejnovější legislativní tečkou se stal prosinec 2016, kdy skupina poslanců KDÚ ČSL předložila návrh zákona o turistických značkách, jejichž ničení by bylo trestné. Vlastníkem značení by byl KČT a Horská služba, předpokládá se bezproblémové přijetí zákona.

Takže pro dnešek je to vše – určitě si vždy vyberte svou pohodovou trasu! A chod'te po ní s otevřenýma očima.

Jana Fafejtová – Praha

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

Kábllovka

Your Connection To Home

onlineTV1.com The future of IPTV

www.onlineTV1.com

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kablovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

Václav Malý: Chování pana prezidenta vůči premiérovi bylo nedůstojné a urážející

Premiér nepodal demisi a prezident ji zády k premiérovi přijal. I tak komentátoři shrnují okolnosti vládní krizi, kterou postup Hradu jen vyostřil. Jenže kdo je na vině podivné situace?

„Jsem v rozpacích nad postoji pana premiéra Bohuslava Soboty v posledních dnech. Ale na druhé straně chování pana prezidenta včera na Pražském hradě bylo opravdu nedůstojné, urážející,“ podivuje se světící biskup pražský Václav Malý.

„Jisté je, že pan prezident má právo nesouhlasit s panem Sobotkou. Ale přece to potřebuje určitou noblesu,“ myslí si. „Pořád nám všem chybí tolerance a brání toho druhého jako partnera. Neměli by se vyhrocovat postoje, které vedou až k nenávisti, anebo dokonce k tomu, že lidé spolu nemluví.“

Co se vlastně stalo?

Hrad se ve čtvrtek připravil na ceremoniál předání demise. Včetně televizních kamer. Před nimi Zeman premiérovi Sobotkovi poděkoval a předal slovo mluvčímu Hradu. Toho ale Sobotka přerušil s tím, že nepřišel podat demisi, ale v soukromí konzultovat nastalou vládní krizi.

„Jestli ji bude vnímat jako demisi celé vlády, jestli ji bude vnímat pouze jako demisi předsedy vlády,“ upřesnil Sobotka. Doplnil, že přišel mimo jiné vyjednat termín demise. Zeman ale upozornil, že právě Sobotkův úřad na Hrad ve středu vzkázal, že Sobotka podá ve čtvrtek demisi.

„Tento ceremoniál považuji za konečný a nevidím důvod, proč by se měl opakovat,“ prohlásil Zeman a pozval Sobotku na plánované jednání. Sobotka se ještě ohrazoval vůči některým prezidentovým výrokům, ale to už k němu byl prezident zády na cestě ze sálu. Sobotka pak ještě 2,5 minuty mluvil sám. A dnes navíc i podání demise odmítl.

Vytvořme meze politikům

Podle biskupa Malého by se nad kulturou, chováním a vzájemností měl zamyslet každý občan ČR. „Je třeba vytvořit polštář občanské společnosti, aby politici potom měli různé meze. A to pořád chybí. Často se dá jen na dojem, co ten nebo onen řekne ve sdělovacích prostředcích,“ upozorňuje. „Nechci soudit a zevšeobecňovat. Ale myslím, že v nás je pořád málo té občanské spoluzodpovědnosti, že část našich soupeřníků ve společnosti pořád čeká na nějakého spasitele nebo věří různým demagogům a vymezuje se vůči druhým.“

rozhlas.cz

Při policejní razii kvůli dotacím byl zadržen i šéf Fotbalové asociace Pelta

V sídle Fotbalové asociace ČR na Strahově zasahovala policie. Vyšetřovatelé prohledávali také jablonecký fotbalový klub,

ministerstvo školství, pražský magistrát a další místa. Zásah byl proveden v souvislosti s údajným zneužitím dotací ministerstva školství na sport. Policie zadržela několik lidí, mezi kteými byl i předseda Fotbalové asociace Miroslav Pelta.

Kromě Peltly zadrželi také ředitelku odboru sportu pražského magistrátu Soňu Fáberovou a šéfa klubu pražských zastupitelů Karla Březinu z ČSSD. Podle serveru Seznam.cz vyšetřovatelé odvedli také advokáta a šéfa České unie sportu Miroslava Janstu. Podle Aktuálně.cz i náměstkyni ministryně školství Simonu Kratochvilovou a podle Lidových novin šéfa odboru sportu ministerstva školství Zdeňka Břízu.

Vrchní státní zástupkyně Lenka Bradáčová v prohlášení uvedla, že v souvislosti s dotacemi ministerstva školství byli tři lidé a jedna firma obviněni ze zneužití pravomoci, sjednání výhody při zadání veřejné zakázky a porušení při správě cizího majetku. Podle Bradáčové se domovní prohlídky i prohlídky jiných prostor a pozemků konaly „na řadě míst v Praze i v dalších městech“. Provedli je policisté z Národní centrály proti organizovanému zločinu.

Rozhlas.cz

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

➤Bistro 26 Restaurant

➤Hangar Rentals

➤Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale

➤Self Serve Fuel Station

➤Runway Lights

➤Automatic Weather Observation Station (AWOS)

EDENVALE

Aerodrome

BISTRO

26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112

www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Leafs prohráli po statečném boji

Po čtyřech letech měli torontští diváci možnost vidět Maple Leafs bojovat o Stanley Cup, který získali naposled před padesáti lety v roce 1967. Mladý tým vzdoroval nejlepšímu týmu základní soutěže Washington Capitals

a ze šesti zápasů šlo pět do prodloužení. Navíc Toronto mělo smůlu, když se zranil v druhém utkání Roman Polák a do bojů o Stanley Cup již nezasáhl. Obdivuhodný byl Martin Marinčin, který úspěšně zvládal i oslabení tři na pět. Škoda jen, že mu nevyšel poslední zápas, kdy Toronto prohrálo doma v prodloužení 1:2 (na snímku).

Kometa a Bystrica mistry
Brněnští hokejisté vyhráli letošní play-off české ligy. Ve finále rozdrtili čtyřikrát Liberec 5:2, 3:0, 4:3 pp a 4:3. V celé vyřazovací soutěži prohráli pouze dvakrát v semifinále s Hradcem. V lize se udržely Pardubice a do ligy postupuje Dukla Jihlava, naopak sestupují Karlovy Vary. Na Slovensku zvítězila ve finále Banská Bystrica, která porazila Nitru 4:1, 3:4, 3:2, 2:1 a 6:2.

Začalo hokejové MS
V skupině A slovenští hokejisté vyděli na úvod na mistrovství světa vítězství nad Itálií 3:2 v prodloužení. V Kolíně nad Rýnem skórovali jako první, Italové vyrovnali a dokonce vedli 2:1 ale v čase 58:56 odvrátil jejich porážku při hře bez brankáře Libor Hudáček. V 63. minutě pak rozhodl plzeňský obránce Peter Čerešňák.
V skupině B čeští hokejisté prohráli s Kanadou 1:4. Rvali se, po 235 minutách dokázali Kanadě alespoň vstřelit branku, na vítězství to ale stejně nestačilo. Česká hokejová reprezentace ve svém úvodním zápase na mistrovství světa v Paříži prohrála s obhájci titulu 1:4 a na triumf nad výběrem Javorového listu čeká už téměř sedm let. Jediný gól Jandačova týmu vstřelil při svém debutu na světovém šampionátu Lukáš Radil. Den po úvodní porážce s Kanadou si česká hokejová reprezentace spravila na mistrovství světa chuť, když Bělorusko

v Paříži porazila 6:1. Vítězně tažení režíroval kapitán Jakub Voráček, který zaznamenal gól a dvě asistence, Radko Gudas slavil první gól v národním týmu.

Slavia vyhrála derby na Bohemians a k titulu má blíž Plzeň jen remizovala v Jablonci

Boj o titul je zase otevřený a momentálně k němu má blíž Slavia. Dosud vedoucí Plzeň totiž jen remizovala na hřišti Jablonce 2:2. Slavia večer vyhrála derby na hřišti vršovických Bohemians 3:1 a vede tabulku o dva body. Slovácko remizovalo s Karvinou 1:1. První z kandidátů na titul - Plzeň - jen remizoval v Jablonci 2:2. Západočeši vedli o dvě branky, které vstřelil Ivanschitz a vypadalo to, že mají zápas pod kontrolou. Jenže po přestávce přišel na hřiště vyměněný Jablonec. I ten našel dvougólového střelce - střídajícího Martina Doležala. A zápas skončil remízou, což může v konečném účtování Západočechy hodně mrzet. Dali totiž šanci Slavii k posunu na první příčku tabulky. A Slavia ji vršovickým derby na hřišti Bohemians výhrou 3:1 dokonale využila. Sešívání rychle vedli, ale Klokani z penalty srovnali krok. Nažhavená Slavia ale po přestávce urvala tři body po trefách Zmrhala a Sýkory. V tuto chvíli vede tabulku o dva body.

Tabulka					
1. Slavia	27	18	8	1	57:19 62
2. Plzeň	27	18	6	3	41:18 60
3. Sparta	27	15	7	5	42:22 52
4. Boleslav	27	13	9	5	43:28 48
5. Teplice	27	12	8	7	37:24 44
6. Zlín	27	10	8	8	32:31 38
7. Jablonec	27	8	10	9	40:37 34
8. Dukla	27	9	6	12	35:33 33
9. Karviná	27	9	6	12	38:44 33
10. Liberec	27	8	8	11	25:27 32
11. Slovácko	27	6	13	8	27:34 31
12. Brno	27	5	14	8	29:38 29
13. Bohemians	27	6	7	14	20:37 25
14. Jihlava	27	5	8	13	22:44 23
15. Hradec	27	6	3	18	24:47 21
16. Příbram	27	6	3	18	26:55 21

Tabulka slov. ligy					
1. Žilina	27	20	4	3	71:22 64
2. Slovan	27	16	3	8	46:29 51
3. Podbrezová	27	12	8	7	32:24 44
4. Ružomberok	27	12	7	8	50:37 43
5. Trenčín	28	12	5	11	46:46 41
6. D. Streda	27	10	10	7	34:29 40
7. Trnava	27	10	7	10	30:35 37
8. Michalovce	28	8	5	15	34:51 29
9. Senica	28	6	7	15	22:32 25
10. Moravce	27	5	7	15	26:46 22
11. Prešov	27	3	9	15	15:55 18
12. Myjava	0	0	0	0	0:0 0

Toronto FC vede Východní konferenci

Přestože měli fotbalisté Seattlu v odvetě za loňské finále značnou převahu zvítězilo nakonec FC Toronto na jeho hřišti 1:0 brankou Jozy Altidora z pokutového kopu a dostalo se do čela Východní konference. Atidore spolu s Italem Sebastianem Giovincem patří k nejlepším hráčům týmu. Giovinco vstřelil dvě branky v utkání s Chicagem, kdy Toronto zvítězilo 3:1. Druhá z nich (na našem snímku) po přesně provedeném trestném kopu v 82. minutě byla skutečně lahůdkou pro labužníky. V utkání s Orlandem FC Giovinco svůj husarský kousek zopakoval. Tentokrát jeho dva góly posloužily k vítězství 2:1. Při vítězství nad Houstonem 2:0 naopak skóroval dvakrát Altidore.

Foto: abe

Travelling Outside of Ontario?

Have You Purchased Travel Insurance?

Call us for the Best Rates

UNIGLOBE
Enterprise Travel

1221 Yonge Street, Toronto
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1800 825 7577
Monday - Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

email:
blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

HEART OF EUROPE HOLIDAYS

IATA tico.ca CLIA

Royal LePage Signature Realty
IND. OWNED & OPERATED BROKERAGE

R
REALTOR

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?
Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9575
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com